

POSTANOWIENIE

29 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 29 sierpnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku D. Ć.

z udziałem W. Ć., Ł. Ć., D. S. i A. Ć.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na skutek skargi kasacyjnej D. Ć.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Suwałkach

z 30 listopada 2023 r., I Ca 305/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od D. Ć. na rzecz A. Ć. 360 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia D. Ć. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni D. Ć. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Suwałkach z 30 listopada 2023 r., zaskarżając je w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem apelacji, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec

dopuszczenia się przez Sąd drugiej instancji licznych uchybień w przepisach postępowania, naruszających też prawo materialne. Skarżąca wskazała w tym zakresie na niedokonanie przez Sąd Okręgowy analizy zarzutów apelacyjnych, brak wnikliwego zapoznania się z materiałem dowodowym oraz wyciągnięcie wniosków sprzecznych z dowodami, pominięcie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego. Ponadto, wobec niektórych zawartych w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia sformułowań, skarżąca powzięła również wątpliwość, czy odnosi się ono do przedmiotowej sprawy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestniczka postępowania A. Ć. wносиła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. Natomiast uczestnik Ł. Ć. przyłączył się do skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżąca nie wykazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Wnioskodawczyni nie wyjaśniła, jaki przepis bądź przepisy zostały jej zdaniem naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi. W tym fragmencie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ogóle nie został wskazany żaden przepis prawa (s. 3-11 skargi

kasacyjnej). Taka konstrukcja wniosku wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Ponadto zasadnicza część argumentacji skarżącej jest wymierzona w dokonaną przez Sądy *meriti* ocenę dowodów i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne. Jednak ta sfera uprawnień jurysdykcyjnych sądu nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, gdyż w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. § 6 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącą kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[ms]